

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeným z předsedy senátu JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Aleše Roztočila a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **Č. D.**, zast. Mgr. Martinou Sklenskou, advokátkou, se sídlem Moravské náměstí 754/13, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 2. 2025, č. j. OAM-3224-33/PP-2024, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě - pobočka v Olomouci ze dne 9. 7. 2025, č. j. 72 A 2/2025-53,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 28. 2. 2025, č. j. OAM-3224-33/PP-2024, podle § 87e odst. 1 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zamítl žádost žalobce o vydání povolení k přechodnému pobytu na území České republiky rodinného příslušníka občana EU, neboť shledal důvodné nebezpečí, že by žalobce mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Současně podle § 87e odst. 4 zákona o pobytu cizinců stanovil žalobci lhůtu k vycestování z území České republiky v délce 35 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

[2] Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci (dále jen „krajský soud“) rozsudkem ze dne 9. 7. 2025, č. j. 72 A 2/2025-53, žalobu proti tomuto rozhodnutí žalovaného jako nedůvodnou zamítl.

[3] Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) blanketní kasační stížnost. V jejím doplnění učiněném na výzvu Nejvyššího správního soudu navrhuje zrušení napadeného rozsudku i žalobou napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti navrhuje její zamítnutí.

[4] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že byla včetně jejího doplnění podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zastoupen advokátkou.

[5] Kasační stížnost byla podána ve věci, v níž před krajským soudem rozhodovala specializovaná samosoudkyně, a proto se musel Nejvyšší správní soud dále zabývat otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele, jinak by ji podle § 104a odst. 1 s. ř. s. odmítl jako nepřijatelnou.

[6] O přijatelnou kasační stížnost se může jednat v následujících typových případech: 1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu, 2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně, 3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky řešené dosud správními soudy jednotně, 4) v napadeném rozhodnutí krajského soudu bylo shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele. O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud a) krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu, b) krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS, ve světle odstavce 52 usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS).

[7] Nejprve je nutné připomenout, že kasační stížnost je opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu (§ 102 s. ř. s.) a důvody, které v ní lze s úspěchem uplatnit, se proto musí upínat právě k tomuto rozhodnutí (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 6. 2003, č. j. 6 Ads 3/2003-73). To znamená, že *„uvedení konkrétních stížných námitek [...] nelze nahradit zopakováním námitek uplatněných v odvolání nebo v žalobě, neboť odvolací a žalobní námítka směřovaly proti jiným rozhodnutím, než je rozhodnutí přezkoumávané Nejvyšším správním soudem“* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2007, č. j. 8 Afs 106/2006-58). Proto kasační stížnost, jejíž důvody nesměřují vůči výroku napadeného soudního rozhodnutí, respektive nesměřují proti důvodům, na nichž je toto rozhodnutí postaveno, je nepřípustná podle § 104 odst. 4 s. ř. s., neboť se opírá o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103 s. ř. s., jak vyplývá z usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 9. 2009, č. j. 7 Afs 106/2009-77, publ. pod č. 2103/2010 Sb. NSS. K obdobnému závěru dospěl Nejvyšší správní soud například v usnesení ze dne 30. 6. 2020, č. j. 10 As 181/2019-63, podle něhož *kasační stížnost, která beze změny opakuje žalobní tvrzení a nijak nereaguje na argumentaci krajského soudu, neobsahuje důvody podle § 103 s. ř. s., a bude proto jako nepřípustná odmítnuta (§ 104 odst. 4 s. ř. s.). Vyzývat stěžovatele k odstranění této vady (§ 109 odst. 1 s. ř. s.) není v takové situaci namístě.* Uvedené závěry se přitom v převážné míře týkají i předmětné kasační stížnosti, neboť v jejím doplnění stěžovatel polemizuje i se závěry rozhodnutí žalovaného a ve vztahu k nim opakuje svoji žalobní argumentaci. Těmito kasační námitkami se tedy Nejvyšší správní soud pro jejich nepřípustnost nemohl zabývat.

[8] Stěžovatel v kasační stížnosti nenamítá ani nezákonnost napadeného rozsudku, nýbrž pouze nedostatečné vypořádání žalobních námitek krajským soudem ve vztahu k jeho závěrům, podle nichž cizinec s ohledem na svou předchozí protiprávní činnost představuje závažnou hrozbu narušení veřejného pořádku a zamítnutí žádosti o povolení přechodného

pokračování

pobytu na území České republiky představuje nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života.

[9] Konkrétně stěžovatel uvádí, že krajský soud nezmínil žádnou hranici mezi prostou a závažnou hrozbou narušení veřejného pořádku, poukázal jen na jeho recidivu při páchání nikoliv bagatelních deliktů i absenci záruk řádného života a na žalobní námitku o spáchání toliko jednoho přestupku a dvou přečinů souvisejících s absencí řidičského oprávnění, za něž byly uloženy podmíněné tresty odnětí svobody při spodní hranici trestní sazby, reagoval jen poukazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 2. 2023, č. j. 10 Azs 331/2022-42, v němž však byl řešen případ s mnohem závažnější trestnou činností cizince. Naproti tomu v posuzovaném případě se sice jednalo o opakovanou trestnou činnost, která však nebyla natolik závažná, aby představovala závažnou hrozbu narušení veřejného pořádku, a to obzvláště za situace, kdy podle svých sil hradil ve splátkách peněžitý trest, náklady trestního řízení a pokutu za přestupek.

[10] Krajský soud však v napadeném rozsudku při hodnocení recidivy zohlednil, že se stěžovatel dopustil dvou trestných činů a tří přestupků v rozmezí necelých dvou let od září 2022 do června 2024 a navíc dne 22. 6. 2024 řídil motorové vozidlo i přes úřední zákaz vykonávání této činnosti ve zkušební době podmíněného trestu odnětí svobody, který mu byl uložen za předložení padělaného řidičského průkazu a řízení motorového vozidla bez řidičského oprávnění, ačkoliv měl obzvláště v tomto období vést řádný život, jak je zdůrazněno v usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2024, č. j. 1 Azs 32/2024-35. Protiprávní činnost stěžovatele tedy gradovala a její závažnost se zvyšovala. Dále krajský soud poukázal na nelegální pobyt stěžovatele a nepředložení jeho cestovního dokladu. Při odkazu na stěžovatelem zmíněný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 2. 2023, č. j. 10 Azs 331/2022-42, krajský soud toliko zdůraznil, že neuložení nepodmíněného trestu odnětí svobody samo o sobě nesvědčí o nízké intenzitě škodlivosti stěžovatelových opakovaných protiprávních jednání pro společnost. Tento závěr krajského soudu je plně v souladu s další judikaturou Nejvyššího správního soudu, podle níž skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti může být dáno i při menší intenzitě jednotlivých porušení zákona (srov. rozsudky ze dne 13. 6. 2013, č. j. 3 As 78/2012-32, ze dne 7. 11. 2018, č. j. 4 Azs 285/2018-35, či ze dne 14. 4. 2020, č. j. 3 Azs 33/2020-40). V tomto ohledu je vhodné poukázat i na skutečnost, že cizinci páchající na území České republiky trestnou činnost si mají a mohou být vědomi negativních následků svého jednání, a to i v rovině zákona o pobytu cizinců (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2016, č. j. 2 Azs 147/2016-30, a ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 Azs 65/2017-31). Lze tedy konstatovat, že krajský soud se v napadeném rozsudku náležitě vypořádal s otázkou závažné hrozby narušení veřejného pořádku a v souladu se zmíněnou judikaturou učinil správný závěr o takovém důvodném nebezpečí ze strany stěžovatele, kvůli čemuž mu nelze povolit přechodný pobyt na území České republiky.

[11] Dále podle stěžovatele není v napadeném rozsudku vypořádána námitka, že v rozhodnutí žalovaného absentuje poměření, zda jsou důvody pro zamítnutí žádosti o povolení k přechodnému pobytu z důvodu výhrady veřejného pořádku přiměřené z hlediska možného zásahu do jeho soukromého a rodinného života. Krajský soud pouze v tomto směru shrnul výpověď stěžovatele i jeho manželky, v nichž jednostranně vyzdvihl rozpory, a učinil závěr, že se spolu dobře neznají a tráví málo času, ačkoliv z jejich výslechů

nevyplývá, že by jejich soužití bylo odlišné od jiných českých manželských párů a v budoucnu nepočítali se společným životem. Nesprávnou je pak i argumentace krajského soudu o možnosti realizace soukromého a rodinného života stěžovatele a jeho manželky v Turecku.

[12] V napadeném rozsudku krajský soud uvedl, že žalovaný poměřoval soukromý a rodinný život se zájmem České republiky na ochraně veřejného pořádku, avšak stěžovatel ve správním řízení netvrdil ani neprokázal nic, z čeho by bylo možné dovodit mimořádné okolnosti případu, a pouze doložil oddací list a smlouvu o nájmu, kterou na straně nájemců uzavřel společně s manželkou. Na základě výsledků obou manželů pak krajský soud učinil závěr, že se tak dobře neznají a spolu tráví velmi málo času, a proto stěžovateli nic nebrání ve vycestování z České republiky. V ní navíc není na jeho péči nikdo závislý a není zde pevně vázán ani běžným pracovním úvazkem. Kromě toho intenzity nepřiměřeného zásahu do soukromého a rodinného života, jež si cizinec na českém území vytvořil, podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008-71, obvykle dosahuje především dlouhodobý zákaz pobytu na území České republiky, což není případ stěžovatele. S těmito závěry krajského soudu přitom stěžovatel nepolemizuje a stejně jako ve správním a v žalobním řízení neuvádí žádné konkrétní skutečnosti, z nichž by bylo možné dovodit, že v důsledku vydání žalobou napadeného rozhodnutí bylo nepřiměřeně zasaženo do jeho soukromého a rodinného života. Ten je přitom možné pro stěžovatele a jeho manželku realizovat v Turecku ve stejné míře jako v Česku, což kromě již zmíněné absence stěžovatelových silných vazeb v tuzemsku vyplývá i z jeho chabé znalosti českého jazyka, v čemž se v podstatě neliší od své ženy neovládající turečtinu, na což rovněž správně poukázal krajský soud. Ten tedy stejně jako žalovaný dostatečně posoudil přiměřenost dopadu nevydání povolení k přechodnému pobytu na území České republiky do soukromého a rodinného života stěžovatele a jeho manželky, přičemž i v tomto směru učinil správný závěr.

[13] S ohledem na shora uvedené skutečnosti je možné konstatovat, že krajský soud rozhodl v souladu s právními předpisy a ustálenou judikaturou správních soudů, přičemž se nedopustil ani jiného hrubého pochybení, které by vyžadovalo zásah Nejvyššího správního soudu. Ten proto podle § 104a odst. 1 s. ř. s. kasační stížnost odmítl pro nepřijatelnost, neboť svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

[14] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 1 větou první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. (k tomu srov. zmíněné usnesení rozšířeného senátu sp. zn. 8 As 287/2020, část III. 4.). Stěžovatel v tomto řízení úspěch neměl, a proto nemá právo na náhradu svých nákladů. Z obsahu soudního spisu vyplývá, že procesně úspěšnému žalovanému nevznikly náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti. Proto Nejvyšší správní soud žádnému z účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. února 2026

pokračování

4 Azs 184/2025-49

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu